15/03/2021

“Στην Έδεσσα τον πολεμούσαν οι Μασόνοι και οι Φιλοσκοπιανοί”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

Ακολουθεί το επίκαιρο κείμενο του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιεροθέου υπό τον τίτλο *“«Διαστροφή τοῦ καλοῦ», ἤτοι ἀναμνήσεις ἑνός γιατροῦ ἀπό τόν ἅγιο Καλλίνικο”*, όπου αποκαλύπτονται δέκα σπάνια περιστατικά απο τον Βίο του νέου Αγίου της Εκκλησίας μας, Αγίου Καλλινίκου Εδέσσης.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ:

Ὅταν ὑπηρετοῦσα στήν Ἔδεσσα ὡς Ἱεροκήρυξ, καί ἔμενα μαζί μέ τόν ἅγιο

Καλλίνικο στήν Ἱερά Μητρόπολη, γνώρισα μεταξύ τῶν ἄλλων τόν στρατιωτικό ἰατρό Εὐάγγελο Βασιλείου, πού ἐρχόταν συχνά στήν Μητρόπολη γιά νά συζητήση μέ τόν ἅγιο Καλλίνικο διάφορα θέματα.

Ὁ κ. Εὐάγγελος Βασιλείου διακρινόταν γιά τά ἐκκλησιαστικά του ἐνδιαφέροντα, καί μάλιστα ἐξέφραζε ἕναν τύπο παλαιοῦ ἰατροῦ, πού ἦταν ἰατροφιλόσοφοι. Εἶχε εὔστοχο λόγο, «φιλοσοφοῦσε», ἦταν πνευματικό παιδί τοῦ ἀειμνήστου Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, καί εἶχε μιά καλή ἐπικοινωνία μέ τόν ἅγιο Καλλίνικο.

Μαζί του διατήρησα καί ἀκόμη διατηρῶ τηλεφωνική καί γραπτή ἐπικοινωνία. Τώρα ζῆ στήν Δράμα καί εἶναι Ἀρχίατρος ἐν ἀποστρατείᾳ καί εἰδικός καρδιολόγος παθολόγος.

Σέ ἕνα γράμμα του πρίν τήν ἁγιοκατάταξη τοῦ ἁγίου Καλλινίκου, δηλαδή τόν Ἰανουάριο τοῦ ἔτους 2014 μοῦ ἔγραφε ὅτι, ὅσοι γνωρίσαμε τόν Καλλίνικο καί πήραμε τήν εὐχή του καί τήν εὐλογία του «ἔχουμε πάθει τήν διαστροφή τοῦ καλοῦ», ἐννοώντας ὅτι γνωρίσαμε ἕναν τέλειο Ἐπίσκοπο καί τόν ἔχουμε ὡς κανόνα σύγκρισης.

Μοῦ ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωση αὐτή ἡ ἔκφραση, ὅτι ὑποστήκαμε «τήν διαστροφή τοῦ καλοῦ». Ὅπως, ὅταν ἕνας ἄνθρωπος μέ τήν συναναστροφή μέ τούς κακούς πάσχη τήν διαστροφή τοῦ κακοῦ καί δέν μπορεῖ νά καταλάβη τό καλό, κάτι παρόμοιο συμβαίνει μέ αὐτόν πού ὑφίσταται τήν «διαστροφή τοῦ καλοῦ»! Βέβαια, τό «διαστροφή τοῦ καλοῦ» λέγεται κατ’ εὐφημισμόν.

Ὁ κ. Εὐάγγελος Βασιλείου μοῦ ἔγραφε κατά καιρούς μερικά περιστατικά ἀπό τήν συναναστροφή του μέ τόν ἅγιο Καλλίνικο. Θά δημοσιοποιήσω δέκα (10) περιστατικά, διότι ἡ μαρτυρία του ἔχει ἐνδιαφέρον, ἐπειδή προέρχεται ἀπό ἕναν ἄνθρωπο πού συνδυάζει τόν Χριστιανισμό μέ τό ἰατρικό λειτούργημα καί μάλιστα στον Στρατό. Γράφει:

1. Ὅταν μετατέθηκα στήν Ἔδεσσα τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1972, τόν ἐπισκέφθηκα καί τοῦ εἶπα ὅτι εἶμαι πνευματικό παιδί τοῦ πατρός Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου μέ τόν ὁποῖον ὁ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ συνδεόταν μέ Ἀποστολική καί Ἁγιοπατερική Ἀγάπη. Ἀπό τότε τόν ἐπισκεπτόμουν συχνά στό Ἐπισκοπεῖο καί ἀπολάμβανα τήν Ἁγιότητά του, τό ἁγνό του χαμόγελο πού ἦταν ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς του, τίς συμβουλές του καί ζητοῦσα πάντα τήν Εὐχή καί τήν Εὐλογία Του.

Θυμᾶμαι ὅτι δέν ἤθελε νά τόν ἀποκαλῶ Δεσπότη, γιατί ἡ λέξη ἐκπέμπει ἐξουσία καί αὐταρχισμό ἐνῶ, μοῦ ἔλεγε, «ἐγώ εἶμαι Ἐπίσκοπος, πού σημαίνει ὅτι φυλάω σκοπιά γιά νά μήν κλέψει ὁ διάβολος τά λογικά πρόβατα τοῦ Θεοῦ πού ποιμαίνω».

Ἦταν πολύ αὐστηρός στήν χειροτονία Κληρικῶν γιατί, ὅπως ἔλεγε, τό Θυσιαστήριο εἶναι φωτιά καί δέν μπορεῖ ἐκεῖ νά εἰσέρχεται ὁ καθένας.

Τό ἐνδιαφέρον του γιά τούς ἱερεῖς του ἦταν συνεχές καί ἀνύστακτο. Τούς θεωροῦσε παιδιά καί ἀδέλφια του.

Θυμᾶμαι πόσες φορές μέ πῆρε τηλέφωνο γιά ἕνα νεαρό ἱερέα πού εἶχε σοβαρό καρδιολογικό πρόβλημα καί μέ ρωτοῦσε τί ἔπρεπε νά κάνει ὁ ἴδιος γιά νά τόν βοηθήσει.

2. Σέ μία ἐπίσκεψη πού ἔκανα στόν ἅγιο Καλλίνικο στό Ἐπισκοπεῖο Ἔδεσσας, μοῦ εἶπε ὁ Μητροπολίτης ὅτι πρίν ἀπό λίγες μέρες συνταξείδευε ἀπό τήν Ἀθήνα μέ τόν Σκηνοθέτη Δημήτριο Κολλάτο. «Στήν ἀρχή εἶχε ἕνα ὕφος ὑπεροπτικό καί ἀλαζονικό, μετά τά γνωστά γεγονότα, πού εἶχαν προηγηθεῖ μέ τούς Ἐπισκόπους, ἀλλά γρήγορα ἠρέμησε, ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος καί κάναμε μία πολύ ὡραία ἤρεμη καί παραγωγική συζήτηση».

Ἀπό τά λίγα λόγια πού μοῦ εἶπε ὁ Ἐπίσκοπος κατάλαβα πολλά. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ ἀσκητική του μορφή, ἡ ἠπιότητα καί ἡ γλυκύτητα τοῦ λόγου του καί ἡ ἀτμόσφαιρα Ἁγιότητος πού ἐξέπεμπε, ἐπηρέασαν καταλυτικά τόν Σκηνοθέτη.

Ἔψαχνα νά βρῶ εὐκαιρία, ἄν μποροῦσα, νά διασταυρώσω τά γεγονότα ἀπό τήν πλευρά τοῦ Δημήτρη Κολλάτου. Καί εἶχα τήν τύχη νά τόν συναντήσω, μετά ἀπό χρόνια, στό ξενοδοχεῖο τῆς Θεσσαλονίκης, τό «Μακεδονία Παλλάς», ὅταν ἐμεῖς εἴχαμε τό Ἰατρικό Συνέδριο Ἐνόπλων Δυνάμεων καί οἱ σκηνοθέτες εἶχαν τό Φεστιβάλ Κινηματογράφου. Τόν παρακάλεσα νά μοῦ πεῖ δυό λόγια γιά τήν συνάντησή του μέ τόν Μητροπολίτη Καλλίνικο.

Ἐνθουσιάστηκε, τό πρόσωπό του φωτίστηκε, θυμήθηκε ἀμέσως τά γεγονότα καί μοῦ εἶπε: «Τί νά πῶ γι’ Αὐτόν. Ἅγιος ἄνθρωπος. Ψυχούλα τοῦ Θεοῦ. Ἦταν ἡ ἄλλη ὄψη τοῦ νομίσματος. Ποτέ δέν μπορῶ νά τόν ξεχάσω. Πρώτη φορά συνάντησα τέτοιον Ἐπίσκοπο».

Ἡ ρήση τοῦ Δημήτρη Κολλάτου: «Πρώτη φορά συνάντησα τέτοιον Ἐπίσκοπο», μοῦ ἔφερε συνειρμικά στό μυαλό μου, τό γεγονός τῆς συνάντησης τοῦ ἀπεσταλμένου, τοῦ Ἀρειανόφρονα Αὐτοκράτορα Οὐάλη, τοῦ Μόδεστου στόν Μέγα Βασίλειο, νά τόν ἀπειλήσει καί νά τόν ἐκβιάσει γιά νά παύσει νά πολεμᾶ τόν Ἀρειανισμό. Ὅταν τοῦ εἶπε ὅτι θά τόν ἐξορίσουν ὁ Μέγας Βασίλειος τοῦ ἀπήντησε ὅτι δέν τόν ἐνδιαφέρει.

Ὅταν τοῦ εἶπε ὅτι θά τοῦ δημεύσουν τήν περιουσία του, ἀπήντησε ὅτι δέν ἔχει περιουσία καί ὅταν τόν ἀπείλησε ὅτι μπορεῖ καί νά τοῦ ἀφαιρέσουν τή ζωή, ὁ

Οὐρανοφάντωρ ἱερός Πατήρ τοῦ εἶπε ὅτι θά μοῦ κάνετε μεγάλο καλό γιατί θά πάω πιό γρήγορα ἐκεῖ πού ποθῶ (στήν Οὐράνιο Βασιλεία).

Καί τότε ὁ Μόδεστος ἐντυπωσιασμένος καί ἐκστασιασμένος ἀπό τό θάρρος, τήν παρρησία καί τήν πίστη τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ εἶπε: «Πρώτη φορά συναντῶ τέτοιον Ἐπίσκοπο!», γιά νά εἰσπράξει τήν ἀπάντηση τοῦ Μεγάλου Βασιλείου «Λάθος σου, ἀγαπητέ μου: Πρέπει πρώτη φορά νά συναντᾶς Ἐπίσκοπο».

3. Τό 1983 πού ὑπηρετοῦσα στήν Ἔδεσσα, πῆγα στόν Ἔβρο μέ κλιμάκιο ἀξιωματικῶν τῆς ΙΙ Μεραρχίας γιά ἀναγνώριση. Τήν πρώτη μέρα, πού διανυκτερεύσαμε στήν Ἀλεξανδρούπολη, μᾶς φιλοξένησε στή Λέσχη Ἀξιωματικῶν, ὁ Στρατηγός Διοικητής τῆς ΧΙΙ Μεραρχίας Ἀλέξανδρος Καλεντερίδης.

Ἐπειδή ἐμένα ὁ στρατηγός μέ γνώριζε καί μ’ ἀγαποῦσε ἀπό τήν συνυπηρέτησή μας στό Β΄ Σῶμα Στρατοῦ (Βέροια) τό 1968-1969, ὅταν μᾶς ἀποχαιρετοῦσε μέ πῆρε ἰδιαιτέρως καί μοῦ εἶπε: «Θά πᾶς νά δώσεις χαιρετισμούς στόν πνευματικό μου πατέρα, τόν Μητροπολίτη Καλλίνικο, θά τοῦ φιλήσεις τό χέρι καί θά ζητήσεις τήν εὐλογία του γιά μένα».

Μετά ἀπό πολλά χρόνια ὁ Ἀλέξανδρος Καλεντερίδης, ἐπικεφαλῆς Κλιμακίου, τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑνώσεως Ἀποστράτων Ἀξιωματικῶν Ἑλλάδος, πού ἦταν Πρόεδρος, ἐπισκέφθηκε στήν Δράμα τήν Τοπική Ἕνωση Ἀποστράτων γιά ἐνημέρωση. Κι ἐκεῖ ἐγώ τοῦ ἐπεφύλαξα μία ἔκπληξη πού δέν τήν περίμενε καί τόν αἰφνιδίασε εὐχάριστα.

Πρίν λίγες μέρες, ἀπό τήν ἐπίσκεψη, ἀγόρασα τό βιβλίο σας «Τό Κόσμημα τῆς Ἐκκλησίας», καί τό πρόσφερα μετά τήν ἐκδήλωση. Ὅταν τό εἶδε, συγκινήθηκε πολύ καί ὑπό τά βλέμματα τῶν παρισταμένων Ἀποστράτων Ἀξιωματικῶν ἀσπάστηκε μέ εὐλάβεια τή φωτογραφία τοῦ Μητροπολίτου, πού εἶναι στό ἐξώφυλλο, σάν νά προσκυνοῦσε ἱερή εἰκόνα. Οἱ παριστάμενοι, βέβαια, δέν γνώριζαν οὔτε τήν Ἁγιότητα τοῦ Ἐπισκόπου οὔτε τήν σχέση τοῦ Στρατηγοῦ μέ τόν Μητροπολίτη.

4. Πολλές φορές μοῦ ἄρεσε νά λέω στόν ἅγιο Καλλίνικο ἀθῶα «καλαμπουράκια» γιά ν’ ἀπολαμβάνω τό γλυκό, φωτεινό, ἀγγελικό του χαμόγελο, πού ἦταν ὁ καθρέφτης τῆς ἁγίας του ψυχῆς.

Ἔτσι μιά μέρα τόν ἐπισκέφτηκα στό Γραφεῖο του στό Ἐπισκοπεῖο καί τοῦ εἶπα:

–Σεβασμιώτατε, θέλω νά σᾶς ἀναφέρω κάτι δυσάρεστο.
–Τί συμβαίνει, παιδάκι μου, μοῦ ἀπαντᾶ.
–Τόν Στέλλιο τόν Κουργιαντάκη, τό πνευματικό σας παιδί, στίς τελευταῖες κρίσεις

τῶν Ἀξιωματικῶν, τόν ἔκριναν κατ’ ἀρχαιότητα καί ὄχι κατ’ ἐκλογήν.
–Λυπήθηκα πολύ, μοῦ λέει ὁ Καλλίνικος.
–Τό χειρότερο εἶναι, Σεβασμιώτατε, τοῦ λέω, ὅτι τόν ἔκρινε τό ἄλλο πνευματικό σας παιδί ὁ Στρατηγός Ἀλέξανδρος Καλεντερίδης (Ἐδεσσαῖος τήν καταγωγή).
-Τί κρίμα! Ποιός ὁ Ἀλέκος!! μοῦ ἀπαντᾶ ἀπορημένος.
-Τά πνευματικά σας παιδιά, Σεβασμιώτατε, τοῦ λέω παρουσιάζουν συμπτώματα κανιβαλισμοῦ καί εἶναι καιρός νομίζω νά ἐπέμβετε. Ἀλλά ἐγώ γνωρίζω ποιός δύστροπος προϊστάμενος, πού ζήλευε τόν Στέλλιο, τοῦ ἔγραψε κακές σημειώσεις, μέ βάση τίς ὁποῖες τόν ἔκρινε ὁ Καλεντερίδης. Τοῦ εἶπα μάλιστα τοῦ Στέλιου ὅτι αὐτόν τόν προϊστάμενο πού τόν μαύρισε στίς σημειώσεις τόν ἔστειλε ὁ Θεός γιά νά δοκιμάσει τήν πίστη του καί ὅτι πρέπει νά προσευχηθεῖ γιά τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς του.

Μέ κύτταξε ὁ Μητροπολίτης μέ χαμόγελο καί μοῦ εἶπε:

–Τί σοῦ εἶπε ὁ Στέλλιος;
–Μοῦ εἶπε ὅτι προσευχήθηκε, ἀλλά δέν γίνεται τίποτα.

Κι ἐγώ τοῦ ἀπήντησα ὅτι πρέπει νά προσευχηθεῖ πιό δυνατά γιατί ἤ οἱ προσευχές του εἶναι ἀδύνατες ἤ οἱ ἁμαρτίες τοῦ προϊσταμένου του εἶναι πολλές. Ἀλλά ἐγώ, Σεβασμιώτατε, γιά νά τόν παρηγορήσω τοῦ ἔστειλα τό παρακάτω ποίημα πού σᾶς τό δίνω

Κατ’ ἐκλογήν Θεοῦ
Τόν Σωκράτη στήν Ἀρχαιότητα
τόν ἔκριναν καί τόν ἐκτέλεσαν οἱ Ἀθηναῖοι,
ὅπως λέμε σήμερα, κατ’ ἀρχαιότητα
ἀλλά στήν συνείδησή μας καί τήν ἱστορία,
ἔμεινε αἰώνια ἀθάνατη προσωπικότητα

Τόν Χριστό τόν καταδίκασαν σέ θάνατο
οἱ Φαρισαῖοι καί Ἀρχιερεῖς
ἐπειδή κατ’ ἀρχαιότητα τόν ἔκριναν οἱ Γραμματεῖς.
Ἔτσι σταυρώθηκε σάν ληστής,
μά πρίν περάσουν μέρες τρεῖς
ὡς Θεός τόν θάνατο κατανίκησε,
στούς Οὐρανούς ἀναληφθείς

Οὕς ὁ Θεός ἔκρινε
κατ’ ἐκλογήν καί προτεραιότητα
καμιά δέν ἔχει σημασία

ἄν οἱ ἄνθρωποι τούς ἔκριναν κατ’ ἀρχαιότητα

Ὁ Μητροπολίτης μέ κύτταξε ἐρευνητικά καί μοῦ εἶπε:

–Ὁ Στέλλιος τί σοῦ εἶπε μετά ἀπ’ αὐτά;.
–Ἄν εἶμαι σίγουρος, μοῦ εἶπε, ὅτι ὁ Θεός θά μέ κρίνει κατ’ ἐκλογήν δέν μέ ἐνδιαφέρει ἡ κρίση τῆς ὑπηρεσίας.
–Καί σύ, γιατρέ, τί τοῦ εἶπες; μέ ρωτάει ὁ Ἐπίσκοπος
–Τοῦ εἶπα, λοιπόν, ἐγώ ὅτι «ἄν ἐσύ, Στέλλιο, δέν εἶσαι σίγουρος τότε τί μποροῦμε νά ποῦμε ἐμεῖς;».

Χαμογέλασε μέ τήν ψυχή του ὁ Ἐπίσκοπος καί μοῦ λέει: «Δέν τό ‘ξερα ὅτι τόν Χριστούλη μας τόν ἔκριναν κατ’ ἀρχαιότητα οἱ Φαρισαῖοι καί οἱ Γραμματεῖς». Καί συμπλήρωσε: «Σέ παρακολουθῶ τόση ὥρα, γιατρέ, καί κάνεις ὡραῖο καλαμπούρι, ἀλλά ἄθελά σου ἄγγιξες τήν καρδιά τοῦ προβλήματος πού εἶναι ὅτι ὅλες τίς δυσκολίες, τίς ἀναποδιές καί τά προβλήματα τῆς ζωῆς τά στέλνει ὁ Θεός στούς ἀνθρώπους γιά νά δοκιμάσει τήν πίστη τους καί ἀπό τόν τρόπο πού τά ἀντιμετωπίζουμε ἀποδεικνύουμε πόσο πιστοί εἴμαστε.

5. Σέ κάποια συνομιλία μου μαζί του μοῦ εἶπε:

«Ὅπως ἐσεῖς κ. Βασιλείου λέτε στό Στρατό ὅτι ὅσο ψηλά κι ἄν ἀνέβει κανείς σέ ἀξιώματα – καί Ναπολέων καί Μεγαλέξανδρος νά γίνει – πρέπει νά εἶναι καί νά παραμείνει “Καλός Στρατιώτης”, ἔτσι καί ἐμεῖς οἱ Κληρικοί, ὅσο ψηλά κι ἄν βρισκόμαστε πρέπει νά μείνουμε καλόγεροι στή ζωή, στό πνεῦμα καί στήν ψυχή. Ὁ πατριώτης μου ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός δέν κατεῖχε ὑψηλά ἐκκλησιαστικά ἀξιώματα. Πάντα ἔγραφε καί ὑπέγραφε “Ἱερομόναχος Κοσμᾶς”, ἀλλά ἡ ἀξία του ἦταν καί εἶναι ἀνυπολόγιστη. Ἐγώ εἶμαι ἀσήμαντος μπροστά του καί ἄς ἔχω ὑψηλότερο βαθμό. Ὅσοι δέν τό καταλαβαίνουν αὐτό, εἶναι, ὅπως ἐσεῖς λέτε στό Στρατό, «ἐκτός ἀποστολῆς».

Σημειώνω ὅτι ἦταν θαυμαστής τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ τόν ὁποῖο εἶχε παράδειγμα καί ὁδοδείκτη ζωῆς.

6. Στήν Ἔδεσσα τόν πολεμοῦσαν οἱ Μασόνοι καί οἱ Φιλοσκοπιανοί γιά τήν ἀσυμβίβαστη ἐθνική καί θρησκευτική του δράση.

Ὅταν, λοιπόν, τοῦ εἶπα: «Γιατί, Σεβασμιώτατε, μερικοί σᾶς πολεμοῦν» μοῦ ἀπήντησε: «Ἐσύ, γιατρέ, θά μέ καταλάβεις καλύτερα. Ἐάν δέν ἀγωνιστῶ γιά τήν αὐταπόδεικτη Ἑλληνικότητα τῆς Ἁγίας Γῆς τοῦ Μεγαλέξανδρου πού ποιμαίνω, θά σηκωθεῖ ἀπό τόν τάφο του ὁ Γερμανός Καραβαγγέλης, θά μέ κυνηγήσει μέ τήν μαγκούρα του καί θά μέ διώξει ἀπό ἐδῶ».

7. Ὅταν κοιμήθηκε, ἔγινε συναγερμός ψυχῶν Κλήρου καί λαοῦ. Οἱ κάτοικοι τῶν Γιαννιτσῶν ἔκλεισαν τόν δρόμο καί ἀπήτησαν τό ἱερό του λείψανο νά σταματήσει γιά μερικές ὧρες στόν Μητροπολιτικό Ναό τῶν Γιαννιτσῶν γιά νά τόν προσκυνήσουν. Καί οἱ Ἐδεσσαῖοι, Κλῆρος καί λαός, καί κυρίως νέα παιδιά, παρατάχθηκαν παρά τό προχωρημένο τῆς ὥρας στήν εἴσοδο τῆς Πόλης νά τόν ὑποδεχτοῦν.
Ἦταν ἐνδεδυμένος μέ ταπεινό καλογερικό ράσο μέ τό ὁποῖο καί κηδεύθηκε.

Θυμᾶμαι ὅτι τόν τίμησαν πάρα πολλοί Μητροπολίτες, ἀλλά πιό πολύ συμμετεῖχαν ὁλόψυχα στίς ἐκδηλώσεις ὁ Μητροπολίτης Κονίτσης καί Πωγωνιανῆς Σεβαστιανός –ὁ Νέος Πατροκοσμᾶς–, ὅπως τόν ἀποκαλοῦσαν.

Ἐγώ μόλις ἔμαθα τήν κοίμησή του, κάθισα στό Γραφεῖο μου στήν Ιη Μεραρχία Γιαννιτσῶν πού ὑπηρετοῦσα τότε, ὡς Ἀρχίατρος, κι ἔγραψα τό ποίημα πού δημοσιεύω παρακάτω: «Ὁ Δεσπότης τῆς Ἀγάπης». Τό ἔδωσα στήν τοπική ἐφημερίδα τῆς Ἔδεσσας νά δημοσιευθεῖ τή μέρα τῆς κηδείας του χωρίς νά γράψω ἀπό κάτω το ὄνομά μου, ἀλλά ἔγραψα «Ἕνας Χριστιανός», διερμηνεύοντας τά αἰσθήματα ὅλων τῶν πιστῶν.

Φαίνεται ὅτι τούς συγκίνησε πολύ, γιατί τό ἀναδημοσίευσαν καί οἱ δύο Ἐφημερίδες τῶν Γιαννιτσῶν, «Ἡ φωνή τῶν Γιαννιτσῶν» καί «Ἡ ἠχώ τοῦ κάμπου».

Μερικές μέρες ἀργότερα μ’ ἐπισκέφθη στό ἰατρεῖο μου ὁ τότε Ἀρχιμανδρίτης τῆς Μητροπόλεως Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας καί πνευματικό ἀνάστημα τοῦ Καλλινίκου, ὁ σημερινός Μητροπολίτης Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου Ἱερόθεος, καί μοῦ ζήτησε τήν ἄδεια νά τό δημοσιεύσει ἐπώνυμα στό ὑπό ἔκδοση βιβλίο του γιά τόν Καλλίνικο «Μαρτυρία ζωῆς».

Ἔτσι σήμερα βρίσκεται δημοσιευμένο στή σελίδα 69 τοῦ βιβλίου «Μαρτυρία ζωῆς» καί στή σελίδα 769 τοῦ βιβλίου «Κόσμημα τῆς Εκκλησίας».

Ἀπό τότε εἶχα τήν αἴσθηση, τήν ἐπιθυμία καί τή διαίσθηση ὅτι μία μέρα ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Καρδιᾶς μου θά Ἁγιοποιηθεῖ καί εἶμαι εὐτυχής πού ἔζησα αὐτή τή στιγμή.

Σημειώνω ὅτι ὁ ἅγιος Μητροπολίτης Ἐδέσσης Πέλλης καί Ἀλμωπίας Καλλίνικος εἶναι ὁ πρῶτος Μητροπολίτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετά τήν Ἐπανάσταση τοῦ 1821 πού τό ὄνομά του ἀναγράφεται στό Ἁγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ Δεσπότης τῆς Ἀγάπης
Ἦρθες κι ἔφυγες σάν τά πετεινά τοῦ Οὐρανοῦ
πού δέν ἔχουν, ποῦ κλίναι τήν κεφαλή,
μ' ἄφησες τήν Ἀγάπη σου Παντοῦ
Αἰώνια, Ἀθάνατη Ἐντολή.

Πέταξες ἀνάμεσά μας σάν Πουλί
χρόνια δέκα ἑφτά
και μέ τίς φτεροῦγες σου ζέστανες κάθε ψυχή
τήν ἔμαθες νά πονᾶ καρτερικά, ν' ἀγαπᾶ.

Τό παράδειγμά σου τό Φωτεινό
σηματοδοτεῖ μία πορεία
σ' ἕνα κόσμο ἄκρατο ὑλιστικό
που ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο στή σωτηρία.

Ὁ Θεός ἄς ἀναπαύσει τήν ψυχή σου,
Δεσπότη τῆς Ἀγάπης καί τῆς Καλωσύνης
και μείνει ὀρόσημο Χριστιανικῆς ἀδελφοσύνης.

8. Τό φθινόπωρο τοῦ 1984, ὑπηρετοῦσα ὡς Ἀρχίατρος Διευθυντής, στήν Διεύθυνση Ὑγειονομικοῦ τῆς Ιης Μεραρχίας Πεζικοῦ, στά Γιαννιτσά.

Τίς μέρες ἐκεῖνες μετατέθηκε στήν Διοίκηση Διαβιβάσεων τῆς Μεραρχίας ὁ Ἀντισυνταγματάρχης Διαβιβάσεων Γεώργιος Ἀλέφαντος, πρῶτος ἐξάδελφος τοῦ πανελληνίως γνωστοῦ, ἀείμνηστου προπονητοῦ ποδοσφαίρου, Νίκου Ἀλέφαντου.

Τά γραφεῖα μας ἦταν τό ἕνα δίπλα στό ἄλλο. Μόλις γνωριστήκαμε κι ἔμαθε ὅτι διαμένω στήν Ἔδεσσα, τό πρῶτο πού μέ ρώτησε ἦταν: «Τί κάνει ὁ Μητροπολίτης Καλλίνικος;». Ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι πρό διμήνου κοιμήθηκε, κεραυνοβολήθηκε καί μοῦ εἶπε ὅτι τήν ἑπόμενη μέρα θά ἐπισκεφθεῖ τόν τάφο του γιά νά τόν προσκυνήσει καί νά ἀφήσει λίγα λουλούδια στήν μνήμη του. Ὅταν τόν ρώτησα γιά τό ἐνδιαφέρον γι' Αὐτόν, μοῦ ἐξιστόρησε τά ἑξῆς συγκινητικά:

«Τόν χειμώνα τοῦ 1968, ὅταν ἀπεσύρθη ἡ Μεραρχία ἀπό τήν Κύπρο, ἐγώ μέ τήν Μονάδα μου φτάσαμε στά Γιαννιτσά, μιά κρύα νύχτα τοῦ Γενάρη. Εἶχε φοβερό κρύο, ὁ Βαρδάρης παγωμένος λυσσομανοῦσε κι ἐγώ πάσχιζα νά φροντίσω τούς

στρατιῶτες μου, ἐξασφαλίζοντάς τους ζέστη, τροφή καί νά τούς τακτοποιήσω στούς θαλάμους. Τήν ὥρα ἐκείνη, μέσα στή νύχτα, μοῦ λέει ὁ σκοπός τῆς πύλης, ὅτι μέ ζητάει ἕνας παππάς. Ἐγώ λέω στό σκοπό: «Τί θέλει ὁ παππάς; Ἐδῶ καιγόμαστε». Τό ἄκουσε ὁ Καλλίνικος, πού μᾶς περίμενε ὄρθιος στήν πύλη καί μοῦ λέει μέ τή γνωστή του πραότητα: «Παιδάκι μου, δέν ἔχεις ξαναδεῖ Μητροπολίτη στή ζωή σου;». Ἐγώ, ὅπως ἦταν φυσικό, τἄχασα, τοῦ ζήτησα συγγνώμη, τοῦ ἀσπάσθηκα τό χέρι καί τόν ρώτησα τί θέλει. Κι ἐκεῖνος μέ ρώτησε ἄν αὐτή τή δύσκολη ὥρα ἦρθαν οἱ ἁρμόδιοι ἀπό τή Μεραρχία νά σᾶς ὑποδεχτοῦν καί νά σᾶς φροντίσουν. Καί ὅταν τοῦ ἀπήντησα ἀρνητικά, μέ εὐλόγησε, ἔφυγε ἀμέσως γιά τήν Ἔδεσσα καί κινητοποίησε ὅλη τήν Μεραρχία, ἀπό τόν Μέραρχο-Στρατηγό-Διοικητή μέχρι τόν τελευταῖο, ἁρμόδιο ἐπιτελῆ, πού τρέχανε ὅλη τή νύχτα καί δέν προλαβαίνανε».

Αυτό θά πεῖ Ἐπίσκοπος καί Αὐτό θά πεῖ Ανύστακτο ἐνδιαφέρον τοῦ Ἐπισκόπου γιά τό ποίμνιό του.

9. Ὁ φίλος μου στρατηγός Χρῆστος Τάκης, πού εἶχε ὑπηρετήσει στήν Ἔδεσσα καί εἶχε γνωρίσει τόν Καλλίνικο, ἐπισκεπτόταν τακτικά στό Νοσοκομεῖο Κληρικῶν τόν μελλοθάνατο Ἐπίσκοπο. Μοῦ εἶπε ἀργότερα τίς ἐντυπώσεις του:

«Εἶχα τήν αἴσθηση ὅτι ἕνας ἥλιος ἁγιότητας δύει καί φαίνονται στόν ὁρίζοντα οἱ ἀνταύγειές του».

Καί ἐγώ ἐδῶ ἤθελα νά σημειώσω ὅτι, ἐνῶ ὁ ἥλιος τῆς Ἁγιότητάς τοῦ ἔδυε στή Γῆ, τήν ἴδια στιγμή ἀνέτειλε αἰώνια στόν οὐρανό. Ὁ ἅγιος Καλλίνικος μπορεῖ νά πατοῦσε στή γῆ, ἀλλά γιά ἐμᾶς πού τόν γνωρίσαμε ἦταν πολίτης τοῦ οὐρανοῦ. Πολλές φορές μοῦ ἔλεγε ὅτι ὁ Θεός μᾶς στέλνει τά προβλήματα καί τίς δυσκολίες τῆς ζωῆς γιά νά δοκιμάσει τήν πίστη μας. Γι’ αὐτό ὅταν μερικοί ἀπό ἀθέμιτες καί νοσηρές ἰδεοληψίες ἤ γιατί δέν ἄντεχαν τόν ἐνάρετο καί ἀνεπίληπτο βίο του, τόν πολεμοῦσαν, σάν ἀνεξίκακος καί ἀνεπίφθονος πού ἦταν, ποτέ δέν μνησικακοῦσε γιά κανέναν, ἀλλά ἔλεγε χαρακτηριστικά: «Θά λαλήσει ὁ οὐρανός καί τότε θά ἀποδοθεῖ δικαιοσύνη καί τό κάθε πράγμα θά μπεῖ στή θέση του».

10. Ὁ μεγάλος ἅγιος τῆς Πολιτικῆς, γνήσιος Ὀρθόδοξος, πρῶτος Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος, Ἰωάννης Καποδίστριας ἔλεγε: «Δέν ζεῖ ὁ ἄνθρωπος, ζεῖ τό ἔργο του» καί ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ εἶχε πεῖ: «Τό κακό δέν εἶναι νά πεθάνεις, τό φριχτό εἶναι νά μή ζεῖς». Καί ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού εἶναι ζωντανοί -νεκροί καί ἄλλοι πού πέθαναν, ἀλλά ζοῦν καί θά ζοῦν γιά πάντα μέσα μας, μέ τήν ζωή τους καί τό παράδειγμά τους. Ἕνας ἀπό αὐτούς ἦταν καί ὁ Ἅγιος Πατέρας μας, ὁ Ἐπίσκοπος τῆς καρδιᾶς μας, ὁ Ἐδέσσης Καλλίνικος.

Γιά τόν Ἐπίσκοπο Καλλίνικο ἰσχύει ἀπόλυτα αὐτό πού εἶπε ἕνας πιστός στήν Κωνσταντινούπολη, βλέποντας τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο νά ἀπομακρύνεται μέ τήν βάρκα του πρός τήν ἐξορία: «Περίεργο, ὅσο ἀπομακρύνεται, τόσο τό εἴδωλο καί ἡ σκιά του μεγαλώνει»!

Εἶναι ἀπό αὐτούς πού νικοῦν τούς νόμους τῆς Φυσικῆς. Σήμερα πού πέρασαν τριάντα χρόνια ἀπό τήν κοίμησή του, τό ἐκκλησιαστικό του μέγεθος ὅλο καί μεγαλώνει.

Ὁ κοινός μας φίλος Τάκης Τσεπκεντζῆς ἀπό τήν Ἔδεσσα, μετά τήν κοίμηση τοῦ Καλλινίκου καί τήν ἐνθρόνιση τοῦ διαδόχου του μοῦ εἶπε: «….Ὁ Καλλίνικος, ἄν καί ἦρθε σέ μία δύσκολη ἐποχή (δικτατορία) ἀπό τήν Νότια Ἑλλάδα, ὑπό ἄσχημες συνθῆκες, ἐνῶ τόν ἀντιμετωπίσαμε μέ ἐπιφύλαξη καί καχυποψία, ἡ ἁγιότητά του καί ἀκένωτη ἀγάπη του γιά μᾶς, μᾶς κέρδισε, μᾶς κατέκτησε, μᾶς νίκησε καί σήμερα ὅλοι ὑποκλινόμαστε στήν μνήμη του καί εἴμαστε περήφανοι πού τόν εἴχαμε Ἐπίσκοπό μας». Αὐτή εἶναι ἡ ἀνίκητη δύναμη τῆς ἀγάπης πού κατακτᾶ τά πάντα.

Ἐμεῖς πού τόν γνωρίσαμε, πού εἴχαμε τήν εὐτυχία νά συνομιλήσουμε μαζί του, νά πάρουμε τήν εὐχή του καί τήν εὐλογία του, ἔχουμε πάθει τήν διαστροφή τοῦ καλοῦ. Κρίνοντας καί συγκρίνοντας τόν ἅγιο Καλλίνικο μέ τούς σημερινούς Ἐπισκόπους πού συναντοῦμε στίς περιοχές πού ζοῦμε, δέν μποροῦμε νά ἐντυπωσιασθοῦμε καί, ἐνῶ σεβόμαστε ἀπόλυτα τόν θεσμό καί τό λειτούργημα, δέν μποροῦμε νά ὑποκλιθοῦμε μπροστά στό πρόσωπο, ὅπως στοῦ Καλλινίκου.

Διαβάζοντας τό βιβλίο «Ἄνθρωπος καί Θεάνθρωπος» τοῦ ἁγίου Πατρός Ἰουστίνου Πόποβιτς βρῆκα τό ἑξῆς: «Ἄν γιά τούς οὐμανιστές “μέτρον πάντων ἄνθρωπος” γιά τούς Ὀρθοδόξους Θεανθρωπιστές “Μέτρον πάντων ὁ Θεάνθρωπος”». Καί εἶμαι βέβαιος πώς ἄν ὁ ἅγιος Πατήρ γνώριζε τόν Ἐπίσκοπο Καλλίνικο, θά ἔγραφε αὐτό πού πιστεύω καί ἐγώ: «Μέτρον πάντων Ἐπισκόπων Καλλίνικος».

*

Ἀπό τά περιστατικά αὐτά πού καταγράφει ὁ κ. Εὐάγγελος Βασιλείου φαίνεται ὅτι ὁ ἅγιος Καλλίνικος ἦταν ἕνας Ἐπίσκοπος πού προξενοῦσε ἰδιαίτερη ἐντύπωση σέ αὐτούς πού τόν πλησίαζαν. Ἦταν ἁπλός καί ἀληθινός, δέν προσεποιεῖτο τόν ἅγιο. Ἐπειδή ἦταν ἐσωτερικά διαφανής, γι’ αὐτό μετέδιδε σέ ὅσους εἶχαν πνευματικές κεραῖες τήν ἁπλότητα καί τήν ἀλήθεια ἑνός ἁγίου Ἐπισκόπου, πού ἦταν ταυτοχρόνως στρατιώτης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἕνας ἀσκητής. Αὐτό τόν ἔκανε νά εἶναι ἕνας καθρέπτης ἀληθινοῦ Ἐπισκόπου.

Ὁ κ. Εὐάγγελος Βασιλείου μοῦ ἔγραφε σέ μιά ἐπιστολή του: «Γιά μᾶς τούς πιστούς

τό ἐπισκοπικό πρότυπο (τύπου Καλλινίκου) πρέπει νά εἶναι μιά καιόμενη λαμπάδα πού μᾶς δίνει φῶς καί λιώνει ὁ ἴδιος».